

תת"ע 13852/12/16 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשם: שפיר נועם אלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13852-12-16 מדינת ישראל נ' שפיר נועם אלי
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמר

נגד

הנאשם: שפיר נועם אלי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו כי ביום 11.12.2015 בשעה 23:54 ברחוב בן גוריון 21 בהרצליה העמיד את רכבו במקום המסומן לחניית רכב נכה בלבד, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה.

ביום 19.7.17 כפר הנאשם במיוחס לו, וטען, כי אמנם החנה את רכבו בסמוך לתמרור המציין חניית רכב נכים, אולם בתמרור הוגבלו השעות תוך קביעת שעות מסוימות בו מותרת החנייה לכל רכב וכי השעה שבה ניתן הדו"ח מותר היה לחנות באותו המקום.

משכך, נקבע מועד לשמיעת ראיות.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העיד עד תביעה אחד - **רס"ר מיכאל עוז**, אשר רשם את הדו"ח והגישו - **ת/1**.

העד מעיד בחקירתו הראשית, כי בסיוור שגרתי בניידת של השיטור העירוני, הבחין ברכבו של הנאשם כשהוא חונה בחניית רכב נכה, ברכב לא היה איש.

כמו כן, ציין שחזית הרכב הייתה לכיוון צפון, במקום היה מוצב תמרור 437 תקין, ונראה היטב מכיוון נסיעת הנהג, עוד רשם, שבמקום היה סימון על הכביש המורה על חניית נכה וברכב לא היה תו נכה. פעולה נוספת אותה ביצע העד-

בוצעה בדיקת מסוף והוברר כי הרכב אינו שייך לנכה.

בדו"ח- ת/1 אף צוין על ידי העד, כי בסמוך למקום החנייה הזה היה מקום חנייה נוסף עם תמרור, שם היו שעות מותנות. בענייננו המדובר היה בחנייה דרומית יותר, עם תמרור 437, ללא כל התנית שעות.

בחקירתו הנגדית ענה העד כי לא צילם את חניית הרכב ועמד על כך שהדברים שנרשמו בדו"ח הינם מדויקים.

פרשת ההגנה:

מטעם הנאשם העיד הנאשם לבדו כאשר ציין, שהחנייה בה החנה נמצאת צמוד לכתובתו הקודמת, והיה חונה בה מידי יום.

מוסיף, שבאותו היום וכשירד לחנייה הופתע מאותה הדבקות דו"ח שהודבקה על שמשת רכבו. כמו כן, ציין שאף אשתו הייתה עימו.

אומר שלא צילם את חניית הרכב במקום, באותו המועד, ואף הבהיר, שהיום המקום שופץ, ו"אין זכר לחניות הקודמות" (עמוד 6, שורות 16-24).

בחקירתו הנגדית- הסכים שהרכב שפרטיו מצוינים בדו"ח ת/1 היה שלו באותה העת, ובחזקתו.

כמו כן, מאשר כי היו 2 מקומות חנייה של נכה וכי הוא אינו נכה ולא נושא תו נכה.

מסכים שבהתאם לדברים שנרשמו על ידי השוטר, קיימים 2 תמרורי חניית נכה כאשר חנייה אחת מותנית בשעות והאחרת לא, אולם טוען שהוא חנה בחנייה שמותנית בשעות, בניגוד לדברים אותם אמר השוטר.

מעיד שאשתו לא הגיעה להעיד בדבר מקום החנייה, ואכן אשת הנאשם לא הגיעה, הסבר לכך לא ניתן (עמוד 7 שורה 9).

סיכומי הצדדים:

המאשימה:

ביקשה להרשיע את הנאשם במיוחס לו, ציינה כי הדו"ח מפורט מאוד, מתייחס לתמרורים המצויים במקום, וביקשה להעדיף את גרסת העד אותו הביאה.

לטענתה העובדה שהנאשם לא צילם את מקום חניית הרכב ולא הביא עדה פוטנציאלית-את אשתו, להעיד, יש בכך כדי לפגום בעדותו.

הנאשם:

מבקש לזכות אותו מן העבירה הרשומה בדו"ח, לטענתו מסכים עם רוב טענות השוטר, למעט העובדה שחנה במקום חנייה אשר התמרור בצידו הוא תמרור המותנה בשעות, כשהוא החנה את רכבו בשעות המותרות.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את הראיות, את עד התביעה, ואת הנאשם, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירה, מעל לכל ספק סביר, ועל כן הנני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו.

העד אשר העיד בפניי וקרא את אשר כתב בדו"ח ציין באופן מפורט את התנאים באותו היום, את מזג האוויר, ציין בפרוטרוט את מיקום הרכב, להיכן פני הרכב היו (צפון), כמו כן ציין במפורש ובמודגש כי במקום שתי חניות של רכב נכה, כאשר תמרור אחד מותנה בשעות, והאחר לא, וציין במפורש כי רכבו של הנאשם חונה דווקא בחנייה, שם התמרור איננו מותנה בשעות.

לו לא ציין העד כי במקום קיים תמרור נוסף, ייתכן והיה ספק סביר באותה העדות, שכן ייתכן והייתי חוששת שמא השוטר לא שם ליבו לעובדה זו, והתבלבל בין החניות, וייתכן שאף ייחס את העבירה שלא כדין לנאשם.

דווקא העובדה כי השוטר שם את ליבו לעובדה זו, ואף ציין זאת במודגש ובמפגיע בדו"ח, הרי שמכאן יש בכך משום הוכחה שהנאשם העמיד את רכבו במקום החנייה האסור, בניגוד לחוק, ולתמרור על הוראותיו.

דבר נוסף הוא, כי הנאשם לא צילם את רכבו באותה העת, אולם בעיקר לא הביא את אשתו למתן עדות שהיה בה כדי לחזק את דבריו.

מכל אלו אני קובעת כי המאשימה הרימה את הנטל והוכיחה את ביצוע העבירה מעל לספק סביר.

משכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ח, 19 דצמבר 2017, במעמד הצדדים

חתימה

עמוד 4